

[Energiministeren]

ikke er et afgiftsspørgsmål, men et pædagogisk spørgsmål at spare; jeg mener, det er en blanding af både afgifter, en oplysende indsats og faktiske tekniske omstillinger i systemerne.

Så vil jeg til hr. Lennart Larson og til hr. Emmert Andersen sige, at det er en sammenblanding af påstå, at det skulle være en kommunalretlig grundsætning, at hver energiform skal hvile i sig selv.

Der er ikke overtrådt nogen som helst kommunalretlige grundsætninger i og med, at vi har de olieafgifter eller den elafgift, vi har nu. Kommunalretten drejer sig, i det omfang den har en virkelig klarhed på dette punkt, om de enkelte forsyningssektors takstpolitik og ikke om samfundets afgiftspolitik i al almindelighed. Skulle de ting blandes sammen, ville det mest iøjnefaldende spørgsmål, der i så fald ville tegne sig, være afgiftsfrigtagelsen for kul, ikke mindst fordi det, der falder i øjnene dér, som hr. Waldorff også nævnte med reference til nogle bestemte kvarterer i København – man kunne også relatere til andre byer i landet – netop er den store forskel i varmepriserne, alt efter hvor man bor i landet. Forskellen er imidlertid ikke kun afgiftsbetinget, men skyldes også den forskel i de faktiske tekniske systemers økonomi, der er tale om. Men den bliver selvfølgelig forstærket af de afgiftsforskelle, der er.

Vi har jo fra regeringens og socialdemokratiets side ikke lagt skjul på, at der i takt med udviklingen af disse kollektive varmforsyningsystemer vil opstå et stadig mere iøjnefaldende problem i forbindelse med disse forskelle, især med hensyn til den økonomiske stilling, folk i zone 4 kommer i i forhold til andre. Dér er tankegangen, at vi først og fremmest skal satse på en så hurtig udvikling af andre ting end olie – vedvarende energi ikke mindst – i de områder, og så må vi i lyset af disse erfaringer se, hvordan prisudligningsdiskussionen senere hen eventuelt skal angribes. Vi mener ikke, at der på nuværende tidspunkt er noget grundlag for en prisudligning, men vi er altså opmærksom på den side af sagen. Andet kan vi ikke sige på nuværende tidspunkt.

Hr. Emmert Andersen stillede det spørgsmål, hvad der fortrænger naturgassen. Det er rigtigt, at det er det grundlæggende spørgsmål i vurderingen af samfundsøkonomien i

projektet, men hr. Emmert Andersen udtrykker det ikke korrekt, når han siger, at halvdel af det vil fortrænge kul eller billigere brændselsformer. Med den udvikling, vi har ikke bare accepteret, men medvirket til i forbindelse med varmeplanlægningen i de tre år, der er gået, siden forudsætningerne for projektet blev lagt fast her i salen, har vi understøttet realiteten i, at det er olie, der fortrænges, idet vi har ladet kraftvarmeområderne blive større og større og ladet naturgassen, om jeg så må sige, gå længere og længere ud på landet. Det er en del af nødvendigheden af ajourføringen af naturgasprojektet, at det af denne grund er blevet pålagt relativt større omkostninger, fordi vi laver den reservation, at hvor der samfundsøkonomisk rimeligt kan udnyttes eksisterende overskudsvarme i form af kraftvarmeprojekter, går det forud.

Jeg skal her erindre om, at Stignæsprojektet vil blive anbefalet og er anbefalet fra min side, til trods for at det, selv om det samfundsøkonomisk er ligeværdigt med en naturgasforsyning, koster tre gange så meget. Det er kun på den meget lange sigt, at man henter en principiel brændselsbesparelse i det. Det er grunden til, at jeg har sagt ja til det. Men det illustrerer altså også, at vi er parat til at flytte den grænse og successivt gør det. Også i Trekantområdet, som imidlertid hele tiden har været regnet for muligt for kraftvarmeforsyning, gennemfører vi en stor udbygning af kraftvarme og en vis indskrænkning af gassens mulige afsætningsområde. Derfor er det rigtigt, at vi i høj grad, næsten overvejende, fortrænger olie og ikke kul.

I kuldiskussionen, som jeg ikke tror vi bør føre til nogen konklusion ved denne lejlighed, er der fremsat en række interessante bemærkninger fra forskellige partiers side. Jeg har bidt mærke i hr. Waldorffs bemærkninger om, at det, man egentlig burde kræve, var, at kul bærer den omkostning, kul burde bære, hvis det skal løse samme problem, som andre brændselsformer kan løse, inklusive miljøspørgsmålet. Det er efter min mening en ganske sund tanke, som man må diskutere her, inden man kan nå frem til faste standpunkter. Der er flere muligheder: man kan overveje en kulafgift, og man kan overveje en mere konsekvent miljølinje over for kulanvendelsen. Det er selvfølgelig noget, vi drøfter i regeringen.